

Gadymy dünýäniň hojaýynlary: Döwler

Category: Geň-taňsy wakalar, Kitapcy, Sözler

написано kitapcy | 23 января, 2025

Gadymy dünýäniň hojaýynlary: Döwler ESKI DÜNYA'NIN EFENDILERI

Devleri Kim Bilmez, kim tanımaz! Kocaman boyları, korkunç güçleri, çoğunlukla kötü huyları, serüvenleriyle dünya mitolojisini, masal dünyasını, eski destanları doldurmuşlardır. Devleri bilmeyen, tanımayan, anlatmayan ırk yoktur denebilir; devlerden yararlanmayan, onları çarpıcı, korkutucu bir unsur olarak kullanmayan masal, efsane, mitos olmadığı gibi.

Acaba devler neden böylesine yaygın bir unsur olup bütün sınırları aşmış, ilkel toplulukları, eski toplumları, büyük uygarlıkları etkilemişlerdir? Acaba çok eski, adeta unutulmuş çağlarda devler var mıydı? Acaba mitosların arkasında artık insanoğlunun belleğinden silinip yalnız efsanelere, masallara sığınan bir gerçek mi yatıyor? Ya da, Jung'un tanımlamasıyla, devler düşlerimize giren atalardan kalma hatıralar, ilk örnekler, büyük görüntüler midir?

Devlerin varlığını destekleyen görüşlere geçmeden, devlerin izlerinden, fosillerden hatta son yıllarda görülen devlerden söz açmadan, masalları, efsaneleri, mitosları karıştırarak bu yaratıkları tanımaya çalışalım.

Türk mitolojisiyle ilgili bir kitapta şu bilgileri buluyoruz:

"Türk mitolojisinde olduğu gibi, hemen bütün ulusların mitolojilerinde görülen devler, görünüş bakımından çok defa insan uzuvlarından alınarak büyütülmüş, biçimlendirilmiş korkunç yaratıklardır.

Gövdeleri çok büyüktür. Olağanüstü güçlüdürler. Tanrılarla savaşırlar, kahramanlarla uğraşırlar, ama sonunda öldürülürler.

Bunlar bir dağı yerinden kaldırıp öbür dağın üstüne koyar, tanrılarla savaşmak üzere göklere doğru tırmanırlar.

Devlerin birden yüze kadar gözleri, ikiden çok elleri, ayakları, başları vardır. Devler en çok doğuda Hint mitolojisinde, Batıda Kuzey Avrupa mitolojisinde görülür. Bunların yanı sıra başka uluslarda, hatta perilerle, aşk hikayeleriyle süslü Yunan mitolojisinde de epeyce yer alırlar.

Türklerde dev olaylarının en bilinenlerinden biri Sümer Mitolojisinde görülür:

Sümerler'in Asakhu, Enmeşarru ve Zu adında üç büyük devi vardır. Bunlardan Asakhu hastalıkları verir, karanlıkları temsil eder, bir tanrı ayarındadır. Enmeşarru ise bir dev ve ölüm tanrısıdır. Bu devler ünlü tanrı Enlil'i öldürmüşler ama, sonradan bu tanrı canlanmıştı. "Enuma Eliş" destanında bu üç devin adı vardır.

Kainatın yaratılışı sırasında "Kingo" adında korkunç ve kudretli bir dev türemiştir. Kumarbi efsanesinde geçen "Uuelluri" adındaki dev ise gökle yeri sırtında tutardı. Bu dev, Kumarbi'nin Diyorit taşından yapılmış oğlunu sağ omzu üzerinde büyüttü, az zamanda suların içinde uzanarak boyu göklere kadar ulaştı.

"Alatkak" adındaki dev de Kırgız efsanelerinde yer almaktadır. İran efsanelerinde Hükümdar ve kahramanlarla savaşan korkunç devlerin maceraları, yakındoğu Türkleri arasında da yayılmıştır.

"Div-i Sefit" yani "Ak Dev" ile "Erjenk" bunların ön planda gelenleridir. Ak Dev'in bulunduğu yerde büyü ve sihir yapmakta çok usta devler vardır. Bu dev İran kahramanı Rüstem ile savaşmış sonunda öldürülmüştür. Ak Dev boncuk gözlü, arslan tüylüdür. Eni ve boyu yeryüzünü kaplayacak kadar büyüktür.

Erjenk ise devlerin kumandanıdır. Rüstem bununla da savaşmış sonra öldürülmüştür.

Halk ağzında bir de "Dev Anası" dolaşır: Bunun iki uzun, büyük memesi vardır. Biri sağ omuzunda, öbürü de sol omuzunun üzerinde asılıdır. Eğer yolda bir kimse rastlarsa da ona iltifat etmez, memelerini emmezse dev anası onu yok eder. iltifat ederse, onu alır, iyi davranır, korur.

Bir korkunç dev daha vardır ki ona da “Rüzgar Devi” denir. Bu dev gözlere pek görünmez, görünse de ona silah işlemez, rüzgardan daha çabuk havalara uçar. Cadılarla Ejderhalar nasıl tılsımları bozulunca ölürlerse, devler de tılsımları bozulursa ölürlür. Rüzgar devi denilen bu devi öldürebilmek için, tılsımını bozmak gerekir. Bunun tılsımı da çok uzaklarda bulunan bir adadır. Bu adayı bulmak çok güçtür. Orada bir öküzün yanında içinde üç güvercin bulunan bir kafes vardır. Önce ada, sonra öküz ve kafes bulunur da içindeki üç güvercin öldürülebilirse, tılsım bozulduğu için, Rüzgar Devi de ölür.” Mitoslarda yücelen, gerçekten olağanüstü bir tanrı ya da yarı-tanrı özellikleri olan, kahramanlarla savaşan, evrenle ilgili işlere karışan devler halk masallarına girince yüceliklerini kaybederler. Masaldaki dev büyücü sınıfına girer, tılsımlara bağlı kalır. Başka bir deyimle masaldaki dev devliğini kaybeder. Dolayısıyla devlerin altın çağını, tanrılarla, insanlarla epik kavgalarını mitoslarda aramak gerekir. Yunan mitolojisinde tanrılaşmış devleri sonradan masallara karışan devlerden ayırmak biraz güçtür. Buradaki devler, tanrılar arasındaki ilişkilerin ürünüdür; yine de tanrı derecesine pek ulaşamazlar.

Devler sürekli olarak tanrılara, tanrıların getirmiş olduğu düzene karşı çıkan, ilkel gücü belirleyen yaratıklardır. Toprak Ana Gea’nın oğulları olan, Uranus’un parçalanmış vücudundan doğan devler (Titanlar, Briareus ve kardeşleri, Kikloplar v.b.) Olimpos dağına bile yağma etmeye kalkarlar ve Zeus’un şimşekleriyle bozguna uğratılırlar. Bir ara Zeus Herkül’ü yardıma çağırır, Yalnız başına bu görevi başaramayan Herkül, devlerin dikkatini dağıtmak için, Afrodite’le Hera’nın güzelliklerini kullanmak zorunda kalır.

Aslında Yunan mitolojisinde devler konusunda zıtlıklar vardır. Devler bazen tanrılara karşı çıkar. onları tehdit eder, ölümsüzlüklerinden yararlanmaya kalkarlar. Bazen, Atlas ya da çocuklarını yiyen Satürn gibi tanrılaşırlar.

İskandinav ülkelerinde devler, tanrılarla savaşırırlar ama, kimi denizde, kimi dağlarda, kimi rüzgarın içinde yaşarlar. Dünyanın ortasında yükselen Yggdrasil ağacının üç kökünden

biri Dondurulmuş Devlerin ülkesinden geçer. Evren'in başlangıç noktası da bir devdir: Ymir. Bu dev ilk erkeği ve kadını yarattığı gibi dondurulmuş devleri de yaratmıştır. Ymir'in yaratıkları olan insanlarla devlerin dünyalarını Midgard duvarı ayırır.

İskandinav mitolojisinde de tanrılaşan devler olur. Genel bir kural olsa gerek, çünkü burada da devlerle tanrılar karışır, kaynaşır ve devlerle insanlar düşman olurlar. Cenneti dondurulmuş devlerden koruyan, dokuz bakirenin oğlu Beyaz dev Heimdall ya da dev oğlu kötü Loki bu çeşit tanrılaşmış devlerdir. Bütün bu aile bağlarına rağmen bazen tanrılar devlerle çarpışmak zorunda kalırlar; o zaman Yüce Tanrı Thor bütün ağırlığını ortaya koyarak işe karışır ve devleri bozguna uğratar.

Eski Yunanlılar, İskandinavlar gibi Mayalar ve İnkalar da devlere, tayfundan önce yaratılan ilk ırkın devler ırkı olduğuna inanırlardı. Meksika Toltekleri'nin kozmogonik inançlarında bir deprem dizisinden sonra yeryüzünden silinen Kinametzin devlerinden söz edilir. İkinci dönemde yer alan bu olaydan sonra insanlar dünyaya egemen olur, kalan devleri yok ederler. Yeni Gine yerlilerinin bir mitosunda iyi kalpli ve Tagaro ile kötü ruhlu dev Suke'nin kavgası anlatılır. Devlerin yaşadığı çağda geçen bu olayda Tagaro, Suke'yi bir uçuruma atıp dünyayı son kötü devden kurtarır.

Hitit mitologyasında Tanrılara yardım etmek için devlerle savaşan ve onları bozguna uğratan bir kahramanın hikayesine rastlanır. Yunan tarihçisi Herodotos'a göre eski Mısırlılar'ın ilk kralı dev Herkül olmuştur. Bu dev Kral Yunanlıların Herkül'ünden ayrı bir tanrı sayılır.

Devlere geniş yer veren, hatta onlardan gerçek yaratıklar gibi söz eden ilginç bir kaynak Tevrat'tır.

"Ve çaşıtlamış oldukları memleket hakkında İsrail oğullarına fena haber getirip dediler: Çaşıtlamak için içinden memleket, ahalisini yiyen bir memlekettir; ve içinde gördüğümüz bütün halk uzun boylu adamlardır. Ve orada Nefilimden (iri adamlar) olan Anak oğullarını, Nefilimi gördük; ve kendi gözümüzde biz çekirgeler gibi idik ve onların gözünde de öyle idik."

(Sayılar, Bap 13, 32-33). “Çünkü Fefalardan artakalan ancak Başan kralı Og vardır; işte onun yatağı demir yataktı; o Ammon oğullarının Rabba şehrinde değil midir? İnsan arşınına göre uzunluğu dokuz arşın ve eni dört arşın idi.” (Tesniye Bap, 3, 11).

Dev Golyad'ı öldüren genç Davut'un hikayesi Toltekler'in efsanesine benzer biçimde, insanoğlunun son devi nasıl ortadan kaldırdığını anlatır.

“Ve bundan sonra vaki oldu ki, Gezerde Filistinlilerle cenk çıktı; o zaman Huşalı Dev Sibbekay Rafa oğullarından Sippayı vurdu ve onlar baş eğdiler. Ve yine Filistinlilerle cenk oldu; ve Yairin oğlu Elhanan Gatlı Golyat'ın kardeşi Lahmiyi vurdu, onun mızrağının sapı çulha sapı gibi idi.” (1. Tarihler, Bap 20, 4-5).

Koca yataklarda yatan, insanlar tarafından savaşlarda yokedilen bu yamyam devlerin kimin tarafından yaratıldığını Tevrat şöyle açıklar:

Tanrı oğulları insan kızlarına vardıkları ve bu kızlar onlara çocuk doğurdukları zaman, o günlerde, hem de ondan sonra, yeryüzünde Nefilim vardı; bunlar eski zamanda zorbalar, şöretli adamlardı.” (Tekvin, Bap 6,4).

Başka bir deyişle, devler, Tanrıların ve insan kızlarının oğulları, eski, unutulmuş çağların dehşet saçan kahramanlarıdır.

Bütün bu mitoslar, efsaneler, dini inançlar sınır tanımayan bir zamanı canlandırıyor. Çok eski çağlarda tanrısal bir ırktan kalma (Tevrat'taki “Tanrının oğulları”) ya da tanrısal ırkla insan oğullarının karışımından doğan devler yeryüzünde yaşıyordu. Bir süre sonra Kral ve Tanrı durumuna gelen bu devler ilkin Tanrılarla mücadele ettiler, sonra birbirlerine saldırdılar, sonunda insanların başına bela kesildiler. İnsanlarla devlerin karşı karşıya gelmesi devlerin son çağına rastlar. Devler artık, belki Tanrılar tarafından red edildikleri için, ünlerini kaybetmişlerdir ve insanoğlu bu son perişan devlerin hakkından gelir.

Devlerin düşüşü mitoslardan, efsanelerden çok daha açık bir şekilde masallarda anlatılıyor. Bir derginin özel sayısında

şöyle yazar:

“Dev, Türk masallarının önemli kahramanlarından biridir. Bazı yerde hem biçim, hem ruh yapısıyla insana benzer, Çokluk çok büyük gövdelidir. Tozu dumana katarak yıldırım hızıyla gider. Bir aylık yolu bir saniyede aşmak onun için işten bile değildir. İnsan eti yemesini sevdiği için, bir yerde insan bulunup bulunmadığını kokusundan anlar. Çoğu zaman, çevresi yüksek ve kalın duvarlarla, dikenli bahçelerle çevrili büyük köşklerde, kendine özgü saraylarda yaşar. En değerli eşyalar, hiç kimsenin. ele geçiremeyeceği, ama herkesin, hatta padişahların bile özledikleri dünya güzelleri, hiçbir yerde bulunmayan meyve bahçeleri, sihirli güvencinler, her telinden binbir ses çıkan çalgılar, sihirli kılıçlar, başınıza geçirdiğiniz zaman sizi hiç kimseye göstermeyen külahlar, sihirli sarayların kapılarını açan anahtarlar bu devlerin buyruğu altında, onların köşklerinde, saraylarındadır.

Bunların bir memeleri arkalarında, öteki memeleri önlerindedir. Yanlarında size bir dervişin öğrettiği usulle ve iyi sözlerle yaklaşır, arkalarındaki memelerini (anacığım) diyerek emerseniz size bir evlat gibi davranırlar, bir yerinize dokunmazlar. İsteddiğiniz şeyi verirler. Ne güçlüğü varsa giderirler. Devler kendilerine kötülük yapmak isteyenleri ele geçirirlerse, kızartarak yerler. Fakat en sonunda, her zaman, insanoğlu tarafından, bazen de bir rastlantıyla çeşitli yollar ve kurnazlıklarla canları cehenneme gönderilir. Devlerin her zaman yardımcıları vardır. Arap Bacılar, çokluk insan ruhunda ve karakterinde görünen dev oğlanlar ya da kızlar, bu yardımcılarının arasındadır.”

Türk masallarında olsun batı ya da doğu masallarında olsun, dev eski kişiliğinden, yüceliğinden çok şeyler kaybetmiştir. Korkunç olmasına korkunçtur, olağanüstü bir yaratıktır ama çokluk gülünçtür. Eski mitoslara renk katan devlerin bir çeşit karikatürüdür. Hem insanlardan ayrı yaşar, onlara düşman olur, hem de onlara özenir. İnsanın güçlkle erişebileceği yerlerde oturur ya da gizlenir; yardımcılar kullanır, büyü ile uğraşır;

artık gücüne güvenmediği için lüks içinde boğulur. Masallar daha önce çizdiğimiz zamanın son dönemini anlatıyor. Devler çöküyor ve sonunda insan tarafından öldürülüyor. Masallardaki devler artık yalnız çocukları korkutabilir ve birçok masallarda, çocuk hikayelerinde çoklukla küçük çocuklarla uğraşırlar.

Kutsal kitaplardaki devler; çeşitli mitoslarda yer alan devler; Homeros'un tek gözlü Kiklopları; gemici Sinbad'ın arkadaşlarını çiğ çiğ yiyen dev ve bunlara benzer yüzlerce örnek nereye varır, bütün bunların çıkış noktası nedir? Yoksa bütün bunlar, sürekli olarak öne sürülen çok eski zamanlarda dev bir ırkın, garip bir değişiminin varlığını mı açıklıyor?

Devlerin varlığını destekleyen, klasik bilimin kabul etmediği, Nazilerin çok tuttuğu bir kuram vardır: Hanns Horbiger'in Welteilehre'si (Ebedi Buz Doktrini). Kopernik'e meydan okurcasına bütün bilimsel kurallara karşı çıkıp yeni devrimci bir kavramı öne süren Horbiger'in adı, 1925'te yaptığı açıklamayla, dünyanın, özellikle Almanya ve Avusturya'nın dikkatini çekti. Yeni bir siyaset anlayışı kurmakta olan Hitler gibi Horbiger de, altmışbeş yaşına bastıktan sonra, Alman halkını kurtaracak, yükseltecek yeni bir bilimsel anlayışı savunuyordu. Bu savunma ilk başta Nazilerin yöntemlerine uygun biçimde geniş bir örgütle, büyük imkanlarla, binlerce taraftar ve özellikle genç Naziler arasından seçilmiş zorbalarla yapılıyordu. Doktrini açıklayan kitaplar, dergiler, broşürler yayınlamaktan başka Horbiger, halkı galeyana getirebilecek, ulusal ve ırki coşkuları kamçılatabilecek sloganlar da yaratıyordu:

"Kuzeyli atalarımız karların ve buzların arasında yaşadıkları için güçlüdürler... Ebedi Buz Doktrini Yahudi politikacıları kovdu; İkinci bir Avusturyalı, Horbiger, Yahudi bilim adamlarını kovacaktır."

Horbiger'e başından beri inanan, destekleyen Hitler, yepyeni bilimsel doktrinin havasına kapılarak buna benzer konuşmalar yapıyordu: "Yahudi ve liberal bilime karşı çıkan kuzeyli ve

ulusal-sosyalist bir bilim var!" Aslında Horbiger, Hitler'in klasik anlamda bir politikacı olmadığı gibi klasik anlamda bir bilim adamı da değildi. Viyana Teknoloji Okulunda öğrenimini tamamlamış sonradan kompresör uzmanlığı yapmış ve 1894'te icat ettiği yeni bir musluk sistemiyle servete kavuşmuş amatör bir astronom ve astrofizikçiydi. Tanrı tarafından kutsanan deha mucit Horbiger'in başlıca tutkusu suyun çeşitli durumlarıydı; doktrini de buz konusunda çalışmalarını yürütürken kurmuştu. Horbiger'in Ebedi Buz Doktrini, tarihten antropolojiye, astronomiden jeolojiye kadar bütün bilim kavramlarını yok edip, yeni, orijinal, çarpıcı bir görüş getirmek amacındaydı. Bu görüş şöyle özetlenebilir: Horbiger'in kozmogoni kuramına göre Ay dünyamızın ilk uydusu değildir; birçok Ay'lar olmuştur ve her jeolojik çağda değişik bir uydu dünyamızın çevresinde dönmüş, her çağ bu Ay'ın dünyaya düşmesiyle kapanmıştır. Ay dünyamızın çevresinde kapalı bir elips çizerek dönmüyor, tersine dünyaya yaklaşan bir spiral yaratıyor ve bu spiral daralınca Ay dünyanın üzerine düşüyor.

Her çağda, yüzbınlerce yıl boyunca, Ay dünyanın çevresinde dönmüş, yaklaşmış yaklaşmasıyla yerçekimi kurallarını bozup ayçekimi olayına neden olmuştur. Bu dönemlerde, organizmalar olağanüstü büyümüştür. Birinci Zamanın sonundaki dev bitkileri, İkinci Zamanın sonundaki dev yaratıkları bu irileşmeye örnek verebiliriz. Üçüncü Zamanda, Ay'ın uzaklarda olduğu bir dönemde, insanlar türüyor ve bu ilk insanlar, İkinci Zamandan kalma devlerin yönetimi altında, uygarlıklar kuruyor. Üçüncü Zamanın sonunda Ay düşünce devlerin çağı da sona eriyor, arta kalan, bozulan, yamyamlaşan devler insanlar tarafından öldürülüyor. Horbiger'in Efsanevi Tarihi ırkçı kuramdan başka bir şey değilse de dünya mitologyasına bütünüyle bağlı bir sisteme dayanıyor. Horbiger'in doktrini, bunu hala sürdürenler karanlık kalmış birçok tarihi esrarları bu kuramlara dayanarak açıklıyorlar.

Bizim amacımız Horbiger'in görüşünü savunmak değil, oldukça karmaşık bir şekilde ortaya attığı kuramla eski mitos, gelenek ve inançlar arasında görülen bağlantıyı belirtmektir. Daha önce de sözünü ettiğimiz Toltek kozmogonisi dünya tarihini

dört ayrı çağa ayırıyor:

- Birinci çağ ve dünyanın yaradılışı. Bu çağ büyük bir tayfunla sona eriyor;
- İkinci çağ ve devler. bu çağ dünyayı kasıp kavuran yer sarsıntılılarıyla bitiyor;
- Üçüncü çağ ve devleri öldüren insanlar.
- Çağımız olan ve genel bir patlama ile bitecek olan Dördüncü çağ.

Yeni Gine yerlilerinde de benzer motiflere rastlanılmaktadır:

Çok eski zamanlarda insanlara yardım eden devler vardı. Sonradan bu devlerin huyu değişti; insanlar kötüleşen bu devlere kurban kesmek zorunda kaldılar. Ardından da bu baskıya dayanamayarak isyan edip devleri öldürdüler.

Bu örneği daha önce sıralamış olduğumuz çeşitli mitolojik olaylara ve inançlara eklersek Horbiger doktrininin genel bir çizgiden yararlanmış olduğunu görürüz. Şu var ki Horbiger'in kuramı bilimle sürekli çatışmaktadır;

Alman kompresör uzmanına göre çok eskiden uzayda, güneşten milyonlarca defa büyük bir nesne vardı. Bu nesne, kozmik buzlardan bileşik dev bir gezegenle çarpıştı, dev gezegen olağanüstü büyüklükteki güneşin içine saplandı. Aradan yüzbinlerce yıl geçti, dev güneş içinde meydana gelen buharın baskısı altında patladı ve uzayı dolduran yıldızları, gezegenleri yarattı.

Çağdaş bilim evrenin bir patlamanın sonucunda yaratıldığını kabul eder. Bir yoruma göre evrenin bütünü patlayan bir atomun içindeydi, gezegenler ise güneşin kısmi bir patlamasından ortaya çıkmışlardır.

Horbiger 1930'larda öldü, ama yaklaşık olarak bir milyon kişi hala doktrini izlemekte. Kimi, İngiliz Beliamy gibi, yeni bir antropoloji kurmaya çalışıyor, kimi, Fransız Denis Seurat gibi, devlerin uygarlığını araştırıyor, kimi de, Alman yazarı Elmar Brugg gibi, Horbiger'i kabul etmeyen geleneksel bilime karşı savaşını sürdürüyor.

Ebedi buz Doktrininin yaratacısını bir bilim adamı kabul etmek imkansızdır; Hitler'in ulusal-sosyalizmini ve Nazi örgütünü besleyen kuruluşları etkileyen Horbiger'in kuramı bir çeşit

gizemciliği aşamamıştır. Ancak çok sonradan Horbiger'in doktrini gereğiyle araştırıldı, derinleştirildi; devlerin, kayıp ülkelerin esrarengiz uygarlıkların sırrını açıklayabilecek nitelikte bir anahtar olarak kullanıldı.

Devlerden söz eden mitoslardan, efsanelerden, masallardan birkaç örnek verdik, devlerin varlığını bilimsel biçimde açıklamaya yeltenen bir kuramın başlıca noktalarını özetledik; yine de sorun bir açıklığa kavuşmamıştır. Ayrıca da çok önemli bir soru ortaya çıkar: Devlerin gerçek izleri bulunmuş mudur, dünyanın herhangi bir yerinde dev bir insan ırkına rastlanılmış mıdır?

Dev bir yaratıkla ilgil ilk keşiflerinden biri, 14. yüzyılın ortalarında Dekameron'un ünlü yazarı Boccacio tarafından açıklanıyor. Boccacio, "Geneologia Deorum" (Tanrıların Şeceresi) adlı eserinde, Sicilyada Trapani şehrinin dolaylarındaki bir mağarada keşfolunan tek gözlü dev Polifemo'nun iskeletinden söz ediyor. Kemiklerin, en azından 9-10 metre boyundaki bir dev'e ait olduğunu belirten Boccacio, böylece Agrirento'lu Empedokles'in savını destekliyordu. Agrirento'lu Empedokles, M.Ö. 440 yılında, Homeros'a dayanarak çok eski zamanlarda Sicilya'da devlerin yaşadığını öne sürmüştü. Boccacio'dan üçyüz yıl sonra Cizvit bilim adamı Athanasius Kircher de bu kemiklere değiniyor. Aradan yıllar geçince, ünlü kemikler kayboluyor, çağdaş bilim bunlara fil kemikleri etiketini koyup olayı kapatıyor.

Benzer bir olay 1577'de İsviçre'de Willisau'da görülüyor: Bir kazı sırasında kocaman bir iskelet bulunuyor. Zamanın ünlü anatomi uzmanı Doktor Felix Platter uzun incelemelerden sonra kemiklerin 5.80 m boyunda tarihöncesi bir adama ait olduklarını açıklıyor. Olayı duyan Göttingen Üniversitesi anatomi profesörü J.F Blumenbach, kemikleri inceledikten sonra bunların aslında tarihöncesi bir file ait olduğunu kesinlikle açıklıyor.

Aynı dönemde benzer iskeletler, kemikler İngiltere'de Gloucester'de ve özellikle Güney Amerika'da keşfediliyor. Güney ve Orta Amerika'da meydana gelen olaylar oldukça ilginçtir; Guatemala'da yaşayan Kişe yerlilerinin kutsal

kitabı sayılan Popol Vuh'un aktardığı olayların yanı sıra Meksika fatihi (1519-1522) İspanyol Hernan Cortes'e yerliler tarafından gösterilen, bazıları Cortes tarafından İspanya Kralına gönderilen dev insan kemikleri bu örneklerdendir.

Yazar Bernal Diaz del Castillo'ya göre:

"Eskiden bu topraklarda gayet uzun boylu erkekler ve kadınlar yaşardı; kötü ruhlu olduklarından büyük çoğunluğu yerliler tarafından öldürüldü."

Amerika devleriyle karşılaşanlardan biri de ünlü Portekiz gemicisi Macellan'dır. Macellan'ı izleyen Antonia Pigafetta'nın yazdıklarına göre 1520 yılının Haziran ayında San Julian'da gemiciler bir devle karşı karşıya gelmişlerdi:

"Öylesine uzun boyluydu ki başımız beline kadar varamıyordu; sesi de bir boğaninkine benziyordu."

Macellan bu dev yaratıkların ikisini ele geçirip gemisine aldı; Avrupa'ya götürecekti. Ancak gemi Ekvator'a varmadan ikisi de öldüler.

Devlerle karşılaşan yalnız Macellan değildir. Sir Francis Drake, 1578'de San Julian'da ikibuçuk metre boyunda yerliler gördüğünü hatıralarında belirtmişti. Drake'ten sonra Pedro Sarmiento, Tome Hernandez, Anthony Knyvet ve Sebald de Weer gibi gemiciler Büyük Okyanus kıyılarında kimi 3 kimi 3,60 boyunda yaratıklarla karşı karşıya gelmişlerdi. Bu arada özellikle Patagonya'da sık sık devlerin izlerine rastlanılıyor. 1712'de Şili'de Valdivia bölgesini yöneten İspanyol hükümeti Patagonya'nın içlerinde üç metre boyunda bir yerli kabilesinin yaşamakta olduğunu resmen açıklamıştı. 1764 yılında Cabo Virgines'in yakınlarında bu dev yerlilerle karşılaşan, ünlü İngiliz ozanı Byron'un dedesi Commore Byron izlenimlerini şöyle anlatıyordu:

"Biri bana doğru geldi. Kocaman bir şeydi; masallarda sözü geçen insan yüzlü canavarlara tıpatıp uyuyordu. Ölçüsünü alma imkanını bulamadım. Ama en azından 2.10 metre boyundaydı ... " .

Java Adası'nda, Güney Çin'de, Transvaal'da ve Doğu Cezayir'de ele geçen dev taş baltalar, kesinlikle saptanamayan tarih

öncesi bir çağda, yaklaşık olarak 4 metre boyunda yaratıkların yaşadığını açıklamışlardır. Filipinler’de, Gargayan’da, dişleri 7,5 cm. uzunluğunda ve 5 cm. genişliğinde olan 5,18 m. boyunda bir dev yaratığın iskeleti bulundu; Çin’deki kazılarda elde edilen ve 3 m. boyundaki ilkel insanlara ait olduğu sanılan kemiklerin yaşını, dünyaca tanınmış antropoloji uzmanı Doktor Pei Wen Chung 300.000 yıl olarak hesapladı; Agadir’de keşfedilen ve en azından 3000 yıl öncesine ait olduğu hesaplanan taş baltaların ağırlığı 8 kiloyu aşıyordu. Yukarıda sözü geçen baltalara benzer aletler, çeşitli tarihlerde, İskoçya’da, ABD’de (Ohio ve Wisconsin) ele geçirildi; kimi 50-70 cm. boyunda, kimi de 30-40 cm. genişliğindeydi. Yine ABD.’de Nevada’da 50-60 cm. boyunda ayak izleri, Tunus’ta, Cheninin’in güneyinde, altı metrelik mezar ortaya çıkarıldı. 1833’te Kaliforniya’da bir dehliz açan bazı askerler 3,65 boyunda bir iskeletle karşılaştılar. 1887 yılında Nevada’da 99 cm lik bir bacak iskeleti, 1891 yılında Arizona’da 3 m. boyunda bir insan mezarı bulundu.

Bu taşlaşmış dev ayak izi de Hindistan’da

Şimdi yaşayan ve hareket eden dev yaratıklarla ilgili örnekler görelim:

23 Temmuz 1963 günü Oregon’da Satus Phass ile Toppenish arasındaki ana yolda arabayla giden üç kişi 4 metre boyunda bir yaratığın ilerki yoldan geçtiğini gördüler. Yine Oregon’da Lewis nehrinde balık avlayan iki kişi kocaman bir devle karşılaştılar. Aynı yıl, “Oregon Journal” gazetesi için röportaj yapan bir gazeteci 40 cm. uzunluğundaki ve 15 cm. genişliğindeki ayak izlerinin resmini çekip yayınladı.

Mitoslardaki, efsanelerdeki, masallardaki devlere karşılık Horbiger’in varsayımı ve Meksika, Patagonya, Amerika devleri ve bütün bunlara ek olarak dünyamızın çeşitli köşelerinde rastlanılan dev izler, devlere uygun aletler ele geçmiştir.

Devler gerçekten yaşad mı? Yoksa yeryüzünün bazı uzak bölgelerindeki çok eski çağların bir kalıntısı olan ayrı bir ırk, bir çeşit değişime uğrayarak hala yaşıyor mu? Yirmi yıl önce Beyrut Müzesi Dergisi’nde yayınladığı bir araştırma yazısında, Doktor Louis Burkhalter şu sonuca varıyordu.

“350.000 yıl önce dev bir insan ırkının yaşadığını ve bunun şimdiden bilimsel açıdan ispat edildiğini kesinlikle göstereceğiz.”

_____0000000_____

Kaynak: Dünyamızın Gizli Sahipleri – Giovanni Scognamillo
(S. 121-137) Geň-taňsy wakalar